

Edgar Jansen / Over Steve de Kat en de kunst van het poseren

De oprichter van onze tekenclub Max Bueno de Mesquita was een wijs en origineel man. Een van de adviezen die hij gaf was : “Maak de tekening van het model zo dat je denkt : daar wil ik bij liggen.” Dat was precies wat Steve de Kat deed : niet zo'n tekening maken, maar bij het model gaan liggen. Jarenlang heeft Steve samen met het model voor onze Max Bueno tekenclub geposeerd. Hij was zijn passie en hij voelde het als zijn taak. Soms zat hij al klaar voordat het model gearriveerd was. De dinsdagochtend was een hoogtepunt in de week van Steve.

Elke dinsdag komen de tekenaars in Sheila's huiskamer bij elkaar voor het modeltekenen. Gezeten met schetsboeken op de schoot in een halve kring rondom het naaktmodel die voor een grote wandspiegel poseert. Steve voelde de intieme situatie van de modelsessie goed aan. Hij kwam zachtjes op zijn pantoffels aanlopen en zocht naar de aandacht en genegenheid die hij in zijn jeugd als straatkat zo had gemist. Hij nestelde zich in de nabijheid van het model en vleide zich ze al gauw tegen haar lichaam aan .Zijn zachte diepgrijze vacht tegen de blanke huid. Zij geheel naakt en hij preuts in zijn bontjas. Steve als extra warmtebron naast het straalkachelkje. Bij staande standen liet hij bij het passeren zijn staart lichtjes langs de benen van het model strelen en zorgde voor een onverwacht sensuele ervaring. Soms kreeg hij van het model in de pauze een intense massage terug.

Een enkele keer was Steve in een minder aaibaar humeur, kwam zijn half-Siamese temperament boven en zette zijn nagels in het vlees van de kuiten van het model.. Als hij na dergelijk wangedrag niet op Sheila's schoot wilde zitten werd hij weggebonjourd naar de keuken. In uitzonderlijke gevallen kwam Steve niet opdagen tijdens de sessies. Hij had dan duidelijk geen 'feeling met het model. Ook liep hij weg bij de eerste accordeonklanken van een musicerende model.

Het was een keer toen een Grieks model met de naam Eleftheria poseerde dat haar ogen vochtig en rood werden. Kwamen er emoties boven tijdens haar kwetsbare naakte positie? Of werkte de muziek op haar gevoel? Was het uit met haar vriend? We waren eerst te discreet om het te vragen. Maar toen de tranen over haar gezicht liepen bleek dat het om acute kattenallergie ging. Zelf kon ik er astma van krijgen. Steve maakte mij min of meer ademloos. Sindsdien nam ik voor elke tekensessie het anti-histamine medicijn Benadryl in. Dit is een zo'n sterk middel dat het in Nederland niet verkrijgbaar is., maar wel in de USA. Een gepensioneerde huisarts die bij ons mee tekende noemde het doping. Sheila had in New York een vijftal pakjes voor mij ingeslagen en ook een paar in reserve gehouden voor noodgevallen

Steve leek altijd eerst even verbaasd dat het model niet bewoog. Hij begreep de beweegredenen niet van deze statische situatie. De professionele modellen poseerden doorgaans stil als een beeld. De kat vatte het lichaam van het model op als beeld van Henry Moore, een semi-abstracte sculptuur van een vrouwenfiguur met holtes en gaten. Hij verkende deze ruimtes en vond altijd wel een plek waar hij kon liggen. Deze beelden van model samen met kat deden mij ook denken aan de schilderijen van Lucian Freud waar model en hond gevloerd liggen op een bed. Mens en dier als gelijkwaardige wezens in hun kwetsbaarheid.

Steve had een goed gevoel voor esthetiek. Hij verstond de kunst van poseren: toonde gevoel voor compositie en wist zo het beeld te completeren. Of hij nam een centrale plaats in waar het model zich om heen vormde of hij nam juist een hoekpositie in zodat er een diagonale compositie ontstond.

In de loop der jaren is Steve honderden keren getekend. Deze kat loopt als een rode draad door onze schetsboeken. Hiermee is Steve een legendarische kat in de kunstgeschiedenis geworden.

